

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ

Πρέπει να ξέρη κανείς να σοπαίνει, όπως πρέπει να ξέρη και να μιλάει. Σπάνια μετανοώνει κανείς επειδή μίλησε λίγο, ενώ πολύ μετανοώνει επειδή μίλησε πολύ.

(Λά Μ π ρ ο υ γ ι έ ρ ο)

—Είσα κύριος των λόγων σου, ενόσω δεν τους έχεις προφέρει. Και γίνεσαι σκλάβος των λόγων σου απ' τη στιγμή που σου ξεφεύγουν.

(Α ρ α β ι ζ ή π α ρ ο ι μ ι α)

—Νά μιλάς λίγο και ν' άκουσς πολύ. Νά ξυγίλεις τρεις φορές τα λόγια που θά πής κ' έφτά φορές εκείνα που θά γράφης. (Βιν έ)

—Όταν μιλάς γι' ανθρώπους που άκουσάζουν, λέγε καλό γι' αυτούς. Κι' αν τυχόν δεν έχουν καμιά άρετή για να τους επαινέσης, τότε καλύτερα να σοπαίνης. (Ρ ο υ σ ώ)

—Τά έπαχειρήματα που τά λέει κανείς με ήρεμο και γλυκό τόνο, είνε τά πιο πειστικά απ' όλα. (Β ο λ τ α ι ρ ο ς)

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΥΕΡΓΕΣΙΕΣ

Εκείνος που έκανε την καλοσύνη πρέπει να σοπαίνει και μόνο εκείνος που την δέχτηκε πρέπει να μιλάει.

(Ι σ π α ν ι ζ ό γ γ ω μ ι ζ ό)

—Όταν παραπονείσαι ότι οι άνθρωποι είνε άχάριστοι, σημαίνει ότι το καλό το κάνεις για τον έαυτό σου και όχι για τους άλλους. Κι' όταν παραπονείσαι ότι μιά αγαθοεργία σου πήγε χαμένη, σημαίνει ότι δεν την έδωσες καλά. (Σ ε ν ε ζ α ς)

—Τό καλό που έκανες χθές, θά δημιουργήση τη σημερινή σου εύτυχία.

(Γ υ ν δ ι κ ό γ γ ω μ ι ζ ό)

—Καλύτερη είνε μιά μικρή καλή πράξις, παρά μιά μεγάλη καλή πρόθεσις.

(Ο λ λ α ν δ ι κ ό γ γ ω μ ι ζ ό)

ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

Ο άραθμός των φίλων σου θ' αύξηση όταν αύξηση η περιουσία σου κ' η δύναμή σου, γιατί οι φίλοι σ' έκτιμούνε αναλόγως του καλού που μπορείς να τους κάνης.

(Σ ο π ε ν χ ά ο υ ε ρ ο)

—Μή δαυείξης ποτέ σέ φίλο. Δώσε του ό,τι σου περισσεύει κ' ό,τι δεν θά ξαναχρησιόση. Αν τον υποχρεώσης να σου επιστρέψη αυτό που τουδώσες, έσπασες τη φίλια σας.

(Λ ε ο π ά ρ ν τ ι)

—Κάνε καλό στον έχθρό σου για να γίνη φίλος σου. Και κάνε καλό στο φίλο σου για να διατηρήσης τη φίλια του. (Λ ο υ κ ι α ν ό ς)

—Όταν βλέπεις έναν άνθρωπο γυμνό και του δίνεις ένα φόρεμα για να ντυθή, αν του μιλήσης για τό φόρεμα αυτό, είνε σαν να τον ξαναγδύνης. (Κ ι ν ε ζ ι κ ο γ γ ω μ ι ζ ό)

είκοσι μικρές κέρινες κοινίλες που παριστάναν τις μεγαλύτερες προσκομιζόμενες της Πολιτικής εκείνης της εποχής. Ο σκοπός, λοιπόν, της μυστικής οργάνωσης των 13 ήταν η δολοφονία μ' αυτόν τον μυστηριώδη τρόπο όλων των εξέχοντων Γάλλων πολιτικών... Ο διευθυντής της άστυνομίας όστόσο στάθηκε πολύ τυχερός, γιατί από ένα άνόνημο γράμμα ανακάλυψε αυτήν την συννομία και κατόρθωσε να συλλάβη τους παραδέχτες «μισότες», οι οποίοι αναγκάστηκαν να όμολογήσουν τις έγκληματικές προθέσεις των. Κι' όλοι τους κλείστηκαν τότε στις φυλακές της Μπυσέτρο...

Η δεύτερη, τώρα, υπόθεση, που άξίζει, μά την αλήθεια, να την αναφέρη κανείς, είνε τά καταπληκτικά πειράματα μαγείας και «καρφάματος» που είχε κάνει στα γραφεία της παρισινής 'Αστυνομίας ένας «επιστήμων» μάγος, ο Ρουκέτ Ροκάς, για ν' άποδείξη ως αληθινά τά μυστηριώδη έγκλήματα που προκαλούνται με τά μάγια και με τό «άνθρωπειμάν». Όχι μόνο λοιπόν απέδειξε με τά πειράματά του ότι ένας μάγος με τη βοήθεια μιās κέρινης κοινίλας μπορεί να δολοφονήση έναν άνθρωπο, αλλά έκανε και κάτι πιο καταπληκτικό. Φωτογράφησε έναν κομμωμένο και κατόρθωσε να τοπίση τη φωτογραφική πλάκα με τό «εξωϊκόν ρευστόν» του. Έπειτα, κάθε φορά που τραπούσε με μιά καρφίσα αυτήν την πλάκα σ' ένα σημείο, ό φωτογραφισμένος έννοιωθε στο ίδιο ακριβώς μέρος του σώματός του ένα δόνηρο τρύπημα από καρφίσα... Όταν μάλιστα ό Ρουκέτ Ροκάς γραντζούνησε δυό-τρεις φορές τη μαγική πλάκα στο μέρος που ήταν τό χέρι του φωτογραφισμένου, ένκεινος έβγαλε μιά σπαρακτική κραυγή τονό και έχασε τις αισθήσεις του. Όταν συνήλθε, όλοι όσοι είχαν παρακολουθήσει τά πειράματα, διαπίστωσαν με κατάπληξη ότι κάτω από την έπιδερμίδα του χεριού του είχε τρεις κόκκινες γραντζουνιές!...

Μ' αυτά τά πειράματα, ό Ρουκέτ Ροκάς άπέδειξε λοιπόν ότι τό «άνθρωπειμάν» και τά μάγια, όταν γίνονται από ανθρώπους προκομμένους με μυστηριώδεις κ' άνεξήγητες ικανότητες, μπορούν γά επίασουν» και να έπιφέρουν τον θάνατο...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Ξωγράφος κ' ο γιατρός. Μια μικρή κ' έπιτυχής έκδίκησις. Η ιστορία ενός ποιήματος του Πέε. Ο Βολταίρος κ' οι πρίγκιπες της Πρωσίας. Ο Μακίηνας, ο κύβεράτωρ κ' ο ύπρητης, κλπ. κλπ.

—Ένας Άμερικανός Ξωγράφος, θέλοντας ν' άστειευθή, εκάλωσε μιá μέρα έπιγιόντως ένα γνωστό του γιατρό και του έλεγε:

—Ξέρετε, τό σκαλί μου άρρώσθηκε από χθές κ' έπειδή τό αγαπό πολύ, σκέφτηκα να καλέσω έναν καλό κτηνίατρο να τό κτυπήσει.

Ο γιατρός, ό οποίος δεν ήταν καθόλου κτηνίατρος, δέν κτηνιάτηκε από τη χοντρή αυτή άστειότητα, αλλά εξέτασε με προσοχή τό σκαλί του Ξωγράφου και στο τέλος τό έθεράτευσε.

—Έπειτ' από δέκα μέρες, ό Ξωγράφος λάβανε ένα τηλεγράφημα από τό γιατρό, ό οποίος τον καλούσε να πάη τό γρηγορότερο στο σπίτι του.

—Τί συμβαίνει, αγαπητέ γιατρέ; τον ρώτησε ό Ξωγράφος. —Ξέρετε, η μοτογά της πόρτας μου έχει ξεφωραθεί και σκέφτηκα να καλέσω έναν καλό μοτοματζή να μου τη βάρη. Τι λές; την αναλαμβάνεις; Κάτωλο ό Ξωγράφος!

Από τά πολλά ανέκδοτα της πολιτάραχης και άληθικής ζωής του μεγάλου Άμερικανού ποιητού Έδγαρ Πόε, παίρνουμε τό παρακάτω που είνε πολύ χαρακτηριστικό:

Μιά καλοκαιρινή ζεστή βραδεία, ένας νέος ώχρος, με πλάτ μετάτω, μπρισε τρεκλίζοντας σ' ένα πανδοχείο και ζήτησε κρασί και δωμάτιο. Ο ύπρητης που τον περιποιήθηκε, έλαγιστες λέξεις μπόρεσε να του άποσπάση. Του έσερβίρισε μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο, στο οποίο ό πελάτης κοιμήθηκε κατόπιν μόνος.

Την άλλη μέρα, κ' αφού η όρα είχε προχωρήσει αρκετά, ό ξενοδόχος χτύπησε την πόρτα του δωματίου, αλλά δέν έλαβε καμιά απάντησι.

Αναγκάστηκε τότε να σπάση την κλειδαριά και μπαίνοντας μέσα, βρήκε τό δωμάτιο άδειανό.

Ο Ξένος είχε φύγει από τό παράθυρο, γιατί δέν είχε, φαίνεται, να πληρώση.

Έπαινω στο τραπέζι, κοντά σ' άδειανό ποτήρι του κρασιού, βρισκόταν ένα χειρόγραφο ποιητού στο τέλος του οποίου ήταν γραμμένα τά τραγώματα: Ε. Α. Π. (Έδγαρ Άλλαν Πόε), με τά οποία ό μεγάλος ποιητής συνήριξε να ίσχυράση τά έργα του.

Ο Ξενοδόχος, άνθρωπος αγαθός, φύλαξε τό χειρόγραφο εκείνο, εις άνάμνησιν του παραδέχου εκείνου νέου που τόσκασε από τό παράθυρο.

Τό ποιήμα αυτό έμεινε έκτοτε άγνωστο, όστόσο ό έγγονος του ξενοδόχου τό βρήκε μέσα σέ μιá κασεΐλα —πατριχή του κληρονομία— και τό πούλησε σ' έναν εκδότη της Φιλαδέλφειας αντί άδροτάτης άμοιβής.

Η τραγωδία του Βολταίρου «Η διασωθείσα Γερουσία», έπαίρηκε για πρώτη φορά στα άνάκτορα του Πότσδαμ από τά μέλη της βασιλικής οικογενείας της Πρωσίας, όταν ό ίδιος ό συγγραφέας έπιλοξένετο στην αλή του Μεγάλου Φρειδερίκου. Σε μιá από τις δοκιμές οι στρατιώτες των άνακτόρων, που υπεδίοντο ρούλους πραιτανόν, δέν τά κατάφεραν καθόλου καλά.

Τότε ό Βολταίρος, ό οποίος υπεδίετο τον Κικέρωνα, ξεχνώντας στο θυμό του ότι είχε έκτροφός του τους Γερμανούς πρίγκιπες, έφώναξε με τό αίσθημα εκείνο της περιφρονήσεως που έχει κάθε Γάλλος για τους Γερμανούς:

—Νά πάρη η όργη!... Έξήγησε ανθρώπους κ' όχι Γερμανούς!...

Σ' ένα σικτόσιο, ό αυτοκράτωρ των Ρωμίων Αύγουστος έρωτοτροπούσε άγρώως με τη σύζυγο του Μακίηνα, ό οποίος, σαν γνήσιος αϊνολόλαξ, έκανε τον κομμωμένο, γά να... διευκολήνη τον κύριο του.

Ένας ύπρητης τότε, έπαφελούμενος της εύκαιρίας, άρχισε να παίρνη τά έκλεκτά κρασιά που είχε δώσα του ό Μακίηνας και να πίνη.

Ο αϊνολόλαξ όμως, ό οποίος τον παρακολουθούσε ανάμεσα από τά μισώκλειστα βλέφαρά του, δέν μπόρεσε να κρατηθή ως τό τέλος και, άρπάσσόντάς τον από τό χέρι, του φώναξε:

—Άθλιε, νομίζεις πως δέν σε βλέτω;

—Μά... μά... αφού κοιμήσαι! τραίλισε ό ύπρητης.

—Αν κοιμάμαι, απάντησε ό Μακίηνας, κοιμάμαι μόνο για τον αυτοκράτωρα κ' όχι για τά μούτρα σου!...